

[Knud Jespersen.]

finanslov, som statsministeren godt kan leve med.

Det er muligt, at både statsministeren og regeringen kan det på baggrund af den hede kærlighedserklæring, der er udvekslet mellem venstre og socialdemokratiet. Men det, statsministeren kan leve med, det kan knuse andre. Det gælder EFG-uddannelsen, hvor man tog de 68 mill. kr. fra arbejderbørnene, der var i lære. Denne EFG-attak skrives på venstres regning, og her oplever vi en faktisk gensidig alibiforeteelse. Socialdemokratiet siger: det var da også ærgerligt og beklageligt, og venstre siger: dér kan man se, vi er jo alligevel ikke ligesom socialdemokratiet, hvorefter man i rørende, uskøn forening forklarer, at man alle sammen vil alt det bedste.

I den situation sagde vi, at det havde været en statsminister værdigt, hvis man havde optrådt og mobiliseret arbejderne og vendt sig imod dette ran. Man har stadig væk den magt, en statsminister besidder, nemlig retten til at opløse parlamentet. Jeg kender godt den til magtesløshed forvredne teori, at valg hjælper ingenting. Ja men hjælper det da, at socialdemokratiet marcherer på hælene, at det er vanskeligere i dag end i 1937 at opnå folkepension — dengang kunne man få den, når man var 60 år — at det er vanskeligere i dag at opnå de sociale tilskud, der garanterer en fornuftig boligpolitik, at det er vanskeligere i dag at sikre de gamle og de syge, børnene og uddannelsen, end vores økonomiske formåen er udtryk for? Man kan ikke klare sig bare med at forklare, at man i grunden gerne vil en hel masse ting, og så tror man i øvrigt også, at konjunkturerne nu er ved at vende.

Jeg synes, det var interessant på mange måder at høre de tre ministre, for hvis man slår efter, når engang fortrykket kommer, så vil man se, at det lykkedes dem at komme i diskussion med hinanden. Finansministeren sagde: ja, vi er gået så langt i udviklingen af de beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, som betalingsbalancen tillader. Derefter kom økonomiministeren og gav nogen dokumentation for, hvordan andre lande og lande, der vel at mærke har en lavere arbejdsløshed, havde et større betalingsbalanceunderskud. De havde altså brugt flere penge på arbejde end på beta-

lingsbalanceunderskuddet. Men økonomiministeren kunne jo godt have sagt, i det mindste af hensyn til statsministeren, at det underskud, vi får i år, på omkring 6.000 mill. kr. på betalingsbalancen nøjagtig er det tal, som de værdiladede stigninger er belånt med, det vil sige stigningerne på jord og fast ejendom. Og vi har jo rejst det spørgsmål mange gange. Hvis ikke man griber ind her og viser vilje til det, så kan man godt spare al den snik-snak om indkomstopolitik, for så er og bliver det præcis som en udmærket fagforeningsformand, hr. Anker Jørgensen, i sin tid erklærede, et stort, gigantisk bedrag, der skal dække en reel lønstoppolitik. Jeg går ud fra, at statsministeren kender den hr. Anker Jørgensen, som var en ung, lovende fagforeningsformand, men man kan jo udvikle sig både til det bedre og det værre, og det har man naturligvis ret til.

Og det siger man, mens man samtidig siger, at man kan bekæmpe arbejdsløsheden. Økonomiministeren sagde, at det kan lade sig gøre, hvis man virkelig sætter ind, og han gik endda videre, end jeg nogen sinde har gjort. For et år siden sagde samme økonomiminister til mig, da jeg talte om, at nu måtte der gøres noget for beskæftigelsen, at han var optimistisk. Han troede, at konjunkturerne vendte. I dag har vi både af finansministeren, statsministeren og økonomiministeren fået at vide, at det ikke er så galt, vi er ved at nærme os bunden, og det ser meget lovende ud.

Nu vil jeg have lov til at citere, hvad regeringens egne økonomer, det økonomiske sekretariat, har sagt. Nu siger de det igen i en overordentlig intetsigende rapport, men der er visse kendsgerninger deri, hvis man slæber sig igennem, hvad I har erklæret. I sommeren 1974 havde vi en ledighed på 3,8 pct., og den steg til 6,9 pct. i anden halvdel af 1974. I november 1974 skrev det økonomiske sekretariat på side 26, at ledigheden i 1975 ville falde. Det skete som bekendt ikke. I juni 1975, da ledigheden var på 9,1 pct., skrev man på side 18, at der ville ske en nedgang i arbejdsløsheden i årets løb. Regeringen lovede også, at ledigheden ville falde, men ledighedsprocenten for 1975 blev på 11,7 pct. mod 5,2 pct. i 1974. Nu skriver man så i dag på side 1-27, at den samlede beskæftigelse i 1976 vil stige med 1 pct.

Må jeg da ikke have lov til at spørge: er